

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Knygute.lt

JANE PORTER
Karališkas pasiūlymas

2021 sausis–balandis

Jane Porter

**KARALIŠKAS
PASIŪLYMAS**

Romanas

Versta iš Jane Porter,
Kidnapped for His Royal Duty, 2018
© Jane Porter, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Janina Užubalytė, vertimas iš anglų kalbos, 2020

© Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2021

ISBN 978-609-03-0674-1

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2021

Prologas

Nuotaka buvo dingusi – iš koplyčios ją išvilko taip, kaip mūšį laimėjęs kareivis tempia prisiplėštas gėrybes.

Ūmai išsigandusi Popė greitomis dirstelėjo į Randelą Grantą, bet netrukus, pilve pajutusi dilgtelėjimą, nukreipė žvilgsnį į šoną. Ji drebėjo nuo pat tos akimirkos, kai prasivėrė koplyčios durys ir arkos pavidalo tarpduryje pasirodė į kerštaujantį angelą panašus sicilietis.

Popė tvirčiau suspaudė pamergės puokštę ir tą akimirką jai palengvėjo. Ji tai padarė. Išgelbėjo Sofiją.

Popė išgelbėjo ne tik Sofiją – ji padėjo ir Randelui. Žinoma, šeštasis Langstono grafas už tai nepadėkos – galų gale juk jis ir yra jaunikis. Jokiam vyrui nepatiktų būti pažemintam prieš du šimtus Anglijos ir Europos aukštumenės atstovų. Daugelis svečių į Vinčesterį atvyko iš labai toli – ir tik tam, kad dalyvautų metų vestuvėse, kaip jas vadino bulvarinių laikraščių reporteriai. Tai ir būtų buvusios metų vestuvės, jei lenktynininkas iš Sicilijos nebūtų be jokių skrupulų pagrobęs nuotakos.

Tiesa sakant, *buvęs* lenktynininkas.

Popė dvejojo, ar šią akimirką Langstono grafiui teberūpi vestuvių išskirtinumas. Juk dabar jam reikės viską paaiškinti dviem šimtams svečių. Laimei, jis nėra jautrus ar perdėm jausmingas. Randelas nepuls į ašaras, niekaip kitaip neparodys susijaudinimo. Jo ryški, standi viršutinė lūpa padės nuslėpti patirtą pažeminimą.

Tiesa, Popė jį pažinojo geriau už kitus, tad suprato, kad nėra jis jau toks šaltas ir atšiaurus. Ji darsyk paskubomis dirstelėjo į Randelą – vilkėdamas kostiumą jis atrodė neįtikėtinai patrauklus. Apykaklė, aptempusi stiprų, įdegusį kaklą, išryškino liekną kūno sudėjimą ir dailias veido linijas. Visgi dabar Randelas priminė akmeninę statulą.

Į nieką nekreipė dėmesio. Nejudėjo. Stirksojo lyg granito luitas.

Popė, norėdama užgniaužti nerimą ir kaltės jausmą, dar kartą nurijo seiles. Vieną dieną Sofija jai padėkos. Randelas – irgi. Tiesa, Popė nebuvo tikra, ar išdrįs jam atskleisti, kad ženkliai prisidėjo prie vestuvių išardymo. Randelas buvo ne tik Sofijos jaunikis – *pamestas* jaunikis, bet ir Popės viršininkas, kuriuo ji jau ketverius metus slapta žavėjosi. Kaip darbdavys

Randelas buvo tiesiog puikus, netgi globėjiškas, bet jei jis sužinos, kad Popė prisidėjo prie nepavykusių jungtuvių, tikrai ją atleis. Be jokio pasigailėjimo. Taip sudaužydamas *jai* širdį.

Ir kaip Popė galėjo pasielgti kitaip nei parašyti Rencui?

Kaip galėjo nenusiūsti laikraščio iškarpos? Sofija nemylėjo Randelo. Buvo verčiama už jo tekėti, nes jos šeima, Sofijai dar nesulaukus tokio amžiaus, kad galėtų vairuoti automobilį, nusprendė, jog tai puikus sandoris. Tai būtų ne santuoka, o paprasčiausias susitarimas. Sofija verta šio to geresnio.

Jausdama nesibaigiančius sąžinės priekaištus, Popė prisiminė Renco surengtą pagrobimą.

Tai buvo jaudinanti, nepakartojama akimirka...

Na, žinoma, tik ne Randelui. Jis patyrė pažeminimą. O štai Sofija... Ji ką tik gavo galimybę mylėti.

1

Ji kažką žino.

Delas Grantas įžvelgė tai Popės akyse, tvirtai

sučiauptose lūpose ir surauktuose antakiuose.

Ši moteris jam dirbo pernelyg ilgai, kad jis neatpažintų kaltos veido išraiškos. Tokį veidelį Popė nutaisydavo tada, kai padarydavo didžią klaidą ir stengdavosi tai nusišluoti.

Delui jau seniai reikėjo ją atleisti.

Popė nėra nepakeičiama. Niekada nebuvo ideali sekretorė. Tiesiog gera ir padori darbuotoja. Be to, visuomet mėgdavo pažeminti Delą, kai šis norėdavo ką nors nušluoti nuo žemės paviršiaus, kaip kad dabar.

Keisčiausia yra tai, kad Delas ja pasitikėjo. Regis, Popė to neverta.

Bet šią akimirką jis negali apiberti jos klausimais – juk du šimtai svečių, laidydami kandžias užuominas, vis dar sėdėjo savo vietose, Sofijos tėvas atrodė priblokštas, o ponija Karmišel Džauns buvo visa išbalusi.

Laimei, Delas neturi jokių artimų giminaičių, kurie būtų matę šios dienos tragediją. Jo motina mirė, kai jis buvo mažas berniukas, o prabėgus dar penkeriems metams, prieš pat jo tryliktąjį gimtadienį, amžino poilsio atgulė ir tėvas.

Delas lėtai, giliai atsikvėpė ir pažvelgė į susirinkusius svečius. Žinojo: jau pats metas

leisti jiems išeiti, o tarp jų – ir įskaudintiems Sofijos tėvams. Viskam pasibaigus, Delas buvo pasiryžęs rimtai pasižnekėti su Pope.

***

– Ką tu padarei? – priremdamas Popę nedidelio kambarėlio, įrengto už koplyčios altoriaus, kampe įsakmiai paklausė Randelas.

Popė neramiai sunėrė pirštus. Randelas kalbėjo labai garsiai ir ji iškart suprato, ką jis turi omenyje.

Jis neklausė, *ką ji žino*, o tiesiog *ką padarė*. Pabrėždamas konkretų veiksmažodį. *Padarė*, lyg primestų Popei atsakomybę.

Popė dirstelėjo sau per petį – tikėjosi, kad kas įeis ir sutrukdys, bet koplyčia jau buvo ištuštėjusi. Svečiai išsiskirstė neįtikėtinais greičiais, gal todėl, kad Randelas šaltu, griežtu tonu pareiškė: *atleiskite už sugaištą laiką, regis, jungtuvės baigtos*. Tada išspaudė tokią niūrią šypsena, kad svečiai iškurnėjo kone tekini.

Popė taip pat norėjo pabėgti, bet Randelas jai pamojo, liepdamas pasilikti, tad ji neturėjo kitos išeities. Jis pamojavo dėdėms, tetoms, pusbroliams ir pusseserėms, apsikeitė kelio-

mis atžariomis frazėmis su Sofijos tėvais, paspaudė rankas pabroliams, galiausiai leisdamas visiems išeiti. Visiems, išskyrus Popę.

Jai taip pat magėjo išeiti, netgi bandė pasprukti, tačiau Randelas ją sugavo prie patėjimo ir nusivedė į nedidelį kambarėlį, skirtą tik bažnyčios tarnams.

– Ką padarei, Pope? – šiek tiek tyliau paklausė Randelas. Jis prisimerkė, tvirtai sukando dantis ir dėbtelėjo lediniu žvilgsniu.

Popės krūtinėje suspurdėjo širdis. Randelas buvo gerokai už ją aukštesnis, todėl ji nevalingai žengė žingsnį atgal ir atsitrenkė į šiurkščius sienos akmenis.

– Nieko, – sukuždėjo ji suprasdama, kaip įžūliai meluoja.

Sofija minėjo Popei, kad užvis labiausiai vertina jos sąžiningumą. Būtent dėl šios charakterio savybės prieš ketverius metus ją pasisamdė ir Randelas Grantas, Langstono grafas. Tuo metu Popei labai reikėjo darbo, o Randelui reikėjo žmogaus, kuriuo galėtų pasitikėti. Popė užtikrino, kad ja pasikliauti tikrai galima.

– Netikiu tavimi, – atšovė jis.

Popės širdis dar kartą skausmingai suspurdėjo, ūmai išdžiūvo burna.

- Ką gi, paklausiu kitaip. Kur yra mano nuotaka? Po velnių, kas nutiko? Kodėl?

Popė išpūtė akis. Randelas Grantas nesikeikdavo. Buvo tikras tvarkos, savitvardos ir mandagumo įsikūnijimas.

Na, bent jau iki šios akimirkos.

- Nežinau, kur ji. Sakau tiesą, - tariant paskutinius žodžius, Popės balsas suvirpėjo. Ji neramiai pasimuistė, nes Randelas šiuo metu žvelgė taip, lyg ji būtų pavirtusi trigalve pabaisa. - Nesitikėjau, kad Rencas šitaip įsiverš į ceremoniją.

Randelas kilstelėjo savo tamsius antakius.

- Rencas, - susimąstęs tyliai pakartojo.

Popę išpylė karštis, tada staigiai ėmė purtyti šaltis. Ji suprato padariusi klaidą.

Nederėjo atskleisti pagrobėjo vardo. Ji privalėjo tylėti.

- *Pope.*

Žiūrėdama į kampuotą Randelo smakrą, ji smarkiai prikando apatinę lūpą. Teko, kitaip būtų viską išplepėjusi. Popė negali to padaryti, nes sulaužytų Sofijai duotą pažadą.

Taigi ji susigūžė, įtraukdama pečius į liemenę, ir stengėsi nepulti į paniką. Deja, žinant Popę, tai reiškia, kad ji tuojau ims beviltiškai

raudoti. Tiesą sakant, ji visai nenorėjo verkti, tik jautėsi įkalinta. O kai negali laisvai judėti, sutrinka jos smegenų veikla, mintys staiga išgaruoja, viskas nuščiūva, o akyse ima tvenktis išdavikiškos ašaros.

Taip yra nutikę mokyklos laikais. Arba tose siaubingose vasaros iškylose. Popę išgelbėjo tik Sofija, vieną kartą pakviesdama bičiulę į savo namus praleisti vasaros atostogų. Popė buvo įsitikinusi, kad išaugo panikos priepuolius, bet dabar jai vėl užgniaužė krūtinę, ėmė stigti oro. Neįtikėtinais siaura, perdėm aptempta rožinio atspalvio pamergės suknelė tinka tik tokioms grakščioms, spindinčio veido moterims kaip Sofija, o žemai, senamadiškai sekretorei išgeltusiu veidu reikėtų tokio apdaro, kuris nedusintų.

- Turbūt tuoj nualpsiu, - sukuždėjo Popė. Ko gero, iškart nepraras sąmonės, bet tai gali nutikti bet kurią akimirką. Jai reikėjo šviežio oro, erdvės... ir atstumo nuo savo įniršusio darbdavio.

Randelas kilstelėjo tamsius antakius.

- Nenualpsi. Tu tik nori išvengti tiesaus atsakymo.

- Negaliu kvėpuoti.

- Tai užčiaupk srébtuvę ir įkvėpk oro.

- Aš visai ne...

- Kvėpuok. Įkvėpk pro nosį. Iškvėpk pro burną. Dar kartą. Įkvėpk. Iškvėpk.

Ko gero, Randelas nėra toks jau piktas, jei stengiasi Popę nuraminti. Ji nenorėjo, kad jis ant jos pyktų. Popė tik norėjo padėti. Troško, kad mylimi žmonės būtų laimingi. Geri žmonės nusipelnė laimės, o Sofija ir Randelas yra būtent tokie. Tik jųdviejų laimė nėra būti kartu. Popė nebūtų išsiuntusi Rencui laiško, jei Sofija būtų norėjusi vestuvių su Randelu...

Pirmiausia Popė akyse pajuto dilgčiojimą, o vėliau – deginantį skausmą. Ji nukreipė žvilgsnį nuo auksinio atspalvio Randelo akių ir dirstelėjo į smakrą, kuris buvo grėsmingai per arti nuo jos tvirtai sučiauptų lūpų. Galiausiai Popė žvilgtelėjo į vyro kaklą, aptemptą balta marškinių apykakle.

Įkvėpdama ir iškvėpdama, Popė stengėsi sutelkti dėmesį į Randelo kaklaraištį ir alsuoti tolygiai, tačiau tai buvo neįmanoma, nes vyras stovėjo pernelyg arti. Jis buvo aukštas, puikiai treniruotas ir šią akimirką pulsavo tokiu karščiu ir energija, kad Popė nepajėgė mąstyti.

Jai reikėjo nukreipti mintis, kitaip ištiks dar

vienas panikos priepuolis. Taigi Popė užsimerkė ir įsivaizdavo, kad sugrįžo į savo mažą, jaukų butelį, persirengė patogiais drabužiais, pavyzdžiui, pižama, ir susirangė mėgstamame krėsele su puodeliu arbatos. Ši turėtų būti stipri, su daug pieno ir cukraus, o jei dar pamirktų joje sausainį...

- Jau geriau? - po minutėlės paklausė Randelas.

Popė atsimerkė ir pažvelgė jam tiesiai į akis. Randelo akys buvo rudai auksinio atspalvio su gelsvomis juostelėmis, dėl kurių jis atrodė kiek neįprastai, tačiau didingai. Bet stovint taip arti šis žvilgsnis atrodė kone gyvuliškas. Panašus į liūto. Šis žvėris nėra itin gera draugija, ypač - supykęs. Popė užgniaužė nervingą virpulį.

- Ar galėtume išeiti į lauką?

- Man reikia tiesaus atsakymo.

- Jau sakiau...

- Tu gerai pažįsti Krizantį. Kur judu susitikote? - Randelas paklausė griežtu žemu tonu.

Jis nepajudėjo iš vietos, nė nekrustelėjo, tačiau dabar atrodė didesnis, grėsmingesnis ir dar galingesnis. Randelas spinduliavo tokiu karščiu ir energija, jog Popei ėmė atrodyti, kad

stovi saulės atokaitoje. Išleidusi beviltišką atodūsi, ji įkvėpė Randelo kvėpalų ir odos aromato – tai buvo švara dvelkiantis vyriškas kvapas, nuo kurio Popei visuomet pašiurpdavo kūnas. Staiga jai ir vėl pašiurpo oda, netikėtai pastiro krūtų speneliai.

– Aš jo nepažįstu.

Randelas metė piktą žvilgsnį.

– Tai kaip Sofija su juo susipažino?

Sunėrusi rankas, Popė ėmė nagais kasyti sau delnus. Privalėjo būti atsargi. Viena neapdairi replika ir išplepės per daug. Popės nebūtų galima apkaltinti plepumu, tačiau ji visai nenorėjo kalbėti apie tai, kas su ja nėra tiesiogiai susiję. Tiesą sakant, ji nežinojo, kas tiksliai įvyko Monte Karle prieš penkias savaites. Akivaizdu, kad kažkas tikrai nutiko. Paskutiniąją kelionės naktį Sofija negrįžo į viešbutį, o skrydžio metu paaiškėjo, kad Monaką ji paliko tapusi visiškai kita moterimi.

Galbūt daugelis žmonių nebūtų pastebėję jokių pokyčių Sofijos elgesyje, bet Popė nebuvo prašalaitė. Sofija buvo ne tik geriausia draugė, ji atstojo seserį, kurios Popė neturėjo....